

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/56/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123251704
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123251704.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: CORS, spol. s r.o., Jesenná 8, Prešov, IČO: 36 467 057, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecilákom, Jesenná 8, Prešov, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie 16.182 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. 23Cb/67/2023-149, zo dňa 20.3.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom, v zostávajúcej časti zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 16.112 eur zastavil, v zostávajúcej časti žalobu zamietol; žalovanej proti žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou zo 16.2.2023 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 16.182 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 23.9.2019 až do zaplatenia na tom skutkovom základe, že na Okresnom súde Prešov (ďalej aj „OS PO“) je pod sp. zn. 29C/316/2007 vedené konanie v právnej veci žalobcu: CORS, spol. s r. o., IČO: 36 467 057 (pôvodný žalobca: J. E., X.. X.X.XXXX) proti žalovanému: Mesto Prešov, IČO: 00 327 646, o náhradu za užívanie nehnuteľností. Krajský súd Prešov (ďalej len „KS PO“) v konaní o odvolaní žalovaného rozsudkom č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 rozhodol tak, že rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 79.090,52 eura s príslušenstvom potvrdil, zmenil rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené nad sumu 79.090,52 eura s príslušenstvom tak, že v tejto časti žalobu zamietol, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovanému a štátu priznal nárok na náhradu trov vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %. Proti rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 podal žalobca 30.7.2019 dovolanie. Následne bola žalobcovi 19.9.2019 doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie zo 4.9.2019, č. k. 29C/316/2007-2073 vo výške 16.182 eur. Súdny poplatok za dovolanie vo výške 16.182 eur žalobca (dovolateľ) uhradil 23.9.2019. Dňa 12.1.2022 bolo žalobcovi doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 29/2020 z 30.11.2021, ktorým NS SR zrušil rozsudok KS PO č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. NS SR v uznesení sp. zn. 8 Cdo/29/2020 z 30.11.2021, ktorým zrušil rozsudok KS PO č. k. 18Co/21/2018-1956 uviedol, že z obsahu jeho odôvodnenia (vo vzťahu k II. výroku) nevyplývajú v podstate žiadne dôvody vo vzťahu k tomuto výroku, a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa zákonné, ani formálne náležitosti riadneho odôvodnenia v súlade s § 393 (2) C. s. p. v spojení s § 220 (2) C. s. p.. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. bol preto podľa

najvyššieho súdu dôvodný. Z odôvodnenia citovaného uznesenia najvyššieho súdu je teda zrejmé, že rozsudok KS PO č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 spĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 (1) zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže je nesporné, že dovolaním napadnutý rozsudok KS PO č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 nebol vydaný v súlade so zákonom, je nezákonný, žalobca tak zbytočne uhradil poplatok za dovolanie vo výške 16.182 eura, čím mu de facto v tejto výške vznikla škoda, za ktorú zodpovedá SR - Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobca vyzval žalovanú žiadosťou o prerokovanie nároku zo dňa 27.6.2022 v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o mimosúdne odškodnenie vo výške 16.182 eura spolu s 9 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 23.9.2019 do zaplattenia. Dňa 18.12.2022 bola žalobcovi doručená odpoveď žalovanej zo dňa 6.12.2022 - oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, v ktorej žalovaná uviedla, že žiadosti vyhovieť nebolo, nakoľko podľa žalovanej neboli v tejto veci kumulatívne splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Vo vzťahu k predmetnej žalobe - uplatnenému nároku na zaplattenie sumy 16.182 eur poukázal na konanie v totožnej právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 8C/88/2014 v právnej veci žalobcu: J. E., X. X.X.XXXX, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR v konaní o zaplattenie 3.968 eur s príslušenstvom, kde v uvedenej právnej veci sa žalobca domáhal vrátenia ním zaplatteného poplatku za dovolanie z dôvodu, že NS SR zrušil dovolaním napadnutý rozsudok ako nezákonný. OS BA I žalobu zamietol rozsudkom č. k. 8C/88/2014-85 zo dňa 7.11.2017. KS BA rozsudkom č. k. 15Co/179/2018-130 zo dňa 25.9.2019 rozsudok OS BA I potvrdil. NS SR uznesením sp. zn. 4 Cdo 90/2021 z 27.4.2022 zrušil rozsudok KS BA č. k. 15Co/179/2018-130 zo dňa 25.9.2019 a rozsudok OS BA I č. k. 8C/88/2014-88 (správne 8C/88/2014-85) a vec vrátil OS BA I na ďalšie konanie. Na základe skutočností uvedených v tomto rozhodnutí a s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu vo vzťahu k inštitútu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, mal žalobca za to, že žalovaná za túto škodu zodpovedá, keďže je nesporné (a vyplýva to aj z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.11.2021, sp. zn. 8 Cdo 29/2020), že KS PO nepostupoval pri vydávaní dovolaním napadnutého rozsudku č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 v súlade so zákonom a že žalobca tak zbytočne uhradil poplatok za dovolanie vo výške 16.182 eura, čím mu de facto vznikla v tejto výške škoda.

2. Na pojednávaní dňa 4.3.2024 vzal žalobca žalobu späť v časti 16.112 eur s odôvodnením, že Okresný súd Prešov v odseku 91 uznesenia č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 priznal žalobcovi nárok na vrátenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.112 eur a žiadal žalobcovi priznať sumu 70 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 16.182 eur od 23.9.2019 do 18.2.2024 a zo sumy 70 eur od 18.2.2024 do zaplattenia. V danom prípade došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby po začatí pojednávania, s čím však žalovaná súhlasila, a preto súd prvej inštancie konanie v späťvzatej časti so súhlasom žalovanej podľa § 144, § 145 ods. 1 a 2 a § 146 ods. 1 a 2 C. s. p. zastavil.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie ozrejmil, že civilné sporové konanie, ktoré sa spravuje prejednávacím princípom a s ním spojenou primárnou zodpovednosťou strán sporu za výsledok konania, kladie pri dokazovaní dôraz na aktivitu strán sporu, a zároveň eliminuje aktivitu súdu pri zisťovaní, zhromažďovaní alebo zabezpečovaní dôkazov z vlastnej iniciatívy. Predpokladom úspechu strany v konaní je riadne splnenie si povinnosti tvrdenia ako aj dôkaznej povinnosti, ktorou strana preukáže hodnovernosť svojich skutkových tvrdení, resp. tvrdení, ktorými popiera skutkové tvrdenia protistrany. Súd, ktorý nesmie v sporovom konaní nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu (pokiaľ mu táto povinnosť pre konkrétny druh konania nevyplýva priamo zo zákona), vychádzal pri zisťovaní skutkového stavu v prejednávanej veci z tvrdení strán, ktoré neboli žiadnou zo sporových strán popreté, ako aj z tých tvrdení, ktoré boli pred súdom preukázané vykonanými dôkazmi. Za účelom odstránenia vyššie uvedených sporných okolností v prejednávanej veci vykonal súd dokazovanie v rozsahu, v akom strany konania navrhli vykonanie dôkazov. Na základe takto vykonaného dokazovania a s ohľadom procesnú taktiku a argumentáciu strán v konaní dospel súd k nasledujúcim záverom.

4. Vzhľadom na zhodné tvrdenia strán sporu v zmysle § 151 ods. 1 C. s. p., ktoré boli navyše osvedčené aj vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie považoval za nesporné, že na Okresnom súde Prešov je pod sp. zn. 29C/316/2007 vedené konanie v právnej veci žalobcu: CORS, spol. s r. o., IČO: 36 467 057 proti žalovanému: Mesto Prešov, IČO: 00 327 646 o náhradu za užívanie nehnuteľností. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 29C/316/2007-329 zo dňa 21.10.2009 žalobu zamietol. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 1Co/12/2010 zo dňa 21.4.2010

potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov vo výroku o zamietnutí žaloby čo do sumy 33.328 eur s príslušenstvom a zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby nad sumu 33.328 eur s príslušenstvom do sumy 230.379 eur s príslušenstvom, t. j. vo vzťahu k sume 197.051 eur s príslušenstvom, vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/12/2010 zo dňa 21.4.2010, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-329 zo dňa 21.10.2009 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33.328 eur s príslušenstvom podal žalobca 14.6.2010 ústavnú sťažnosť. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. IV. ÚS 70/2011-46 zo dňa 23.6.2011 rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/12/2010 zo dňa 21.4.2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/316/2007 zo dňa 21.10.2010 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33.328 eur s príslušenstvom zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie medzitýmym rozsudkom sp. zn. 29C/316/2007 zo dňa 29.7.2011 rozhodol tak, že žalobca má právo voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti parcela číslo XXXX/X - orná pôda o výmere 15.467 m², vedenej na LV číslo XXXXX, katastrálne územie J., za obdobie od 24.10.2005 do 27.12.2006. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/104/2011-612 zo dňa 30.11.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 1Co/35/2012-824 zo dňa 2.5.2012 bol rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 21.10.2009 č. k. 29C/316/2007-329 zrušený vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33.328 eur s príslušenstvom, ako aj medzitýmny rozsudok č. k. 29C/316/2007-495 zo dňa 29.7.2011 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uznesením č. k. 1Co/35/2012-824 zo dňa 2.5.2012 Krajský súd v Prešove opravil odôvodnenie uznesenia sp. zn. 1Co/104/2011 zo dňa 30.11.2011. Súd prvej inštancie vec opätovne prejednal a rozsudkom sp. zn. 29C/316/2007 zo dňa 16.11.2012 žalobu opätovne zamietol. Proti tomuto rozsudku podal žalobca 3.12.2012 odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1Co/21/2013-1010 zo dňa 25.9.2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/316/2007 zo dňa 16.11.2012 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 16.434,73 eura a v prevyšujúcej časti vo výroku o zamietnutí žaloby, t. j. nad sumu 16.434,73 eura rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 29C/316-2007-1481 zo dňa 15.4.2015, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 213.944,44 eura s 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 16.2.2007 do zaplataenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania a trovách štátu rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 18Co/190/2015-1623, 18Co/191/2015 zo dňa 27.10.2016 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-1481 zo dňa 15.4.2015 a uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-1506 zo dňa 20.5.2015 rozhodol tak, že zrušil rozsudok okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania, zrušil uznesenie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po vrátení veci Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 31.1.2017 pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu (z dôvodu postúpenia pohľadávky) tak, aby z konania vystúpil žalobca J. E., X. X.X.XXXX a na jeho miesto vstúpila spoločnosť PRELAND LP, 272 BATH STREET, GLASGOW, G2 4JR, SCOTLAND, UK, IBC číslo: SL 19673. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 29C/316-2007-1810 zo dňa 28.7.2017 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 213.944,44 eura s 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 16.2.2007 do zaplataenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 % a priznal štátu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-1810 zo dňa 28.7.2017 podal odvolanie žalovaný. Žalobca, spoločnosť PRELAND LP, v konaní pred odvolacím súdom postúpila pohľadávku, ktorá je predmetom sporu na terajšieho žalobcu. Odvolací súd uznesením sp. zn. 18Co/21/2018 zo dňa 5.3.2019 pripustil zmenu strán sporu na strane žalobcu tak, aby z konania vystúpil doterajší žalobca a na jeho miesto vstúpila spoločnosť CORS, spol. s r.o., IČO: 36 467 057. Následne Krajský súd v Prešove o odvolaní žalovaného rozsudkom č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 rozhodol tak, že rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 79.090,52 eura s príslušenstvom potvrdil, zmenil rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené nad sumu 79.090,52 eura s príslušenstvom tak, že v tejto časti žalobu zamietol, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovanému a štátu priznal nárok na náhradu trov vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 podal žalobca 30.7.2019 dovolanie. Následne bola žalobcovi 19.9.2019 doručená výzva na zaplataenie súdneho poplatku za dovolanie zo dňa 4.9.2019, č. k. 29C/316/2007-2073 vo výške 16.182 eur. Súdny poplatok za dovolanie vo výške 16.182 eur žalobca

(dovolaateľ) uhradil 23.9.2019. Dňa 12.1.2022 bolo žalobcovi doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 29/2020 z 30.11.2021, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 8 Cdo 29/2020 z 30.11.2021, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/21/2018-1956 uviedol, že z obsahu jeho odôvodnenia (vo vzťahu k II. výroku) nevyplývajú v podstate žiadne dôvody vo vzťahu k tomuto výroku, a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa zákonné, ani formálne náležitosti riadneho odôvodnenia v súlade s § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p.. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. bol preto podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dôvodný. Krajský súd v Prešove opätovne rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 27.6.2023, č. k. 18Co/5/2022-2463, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Okresný súd Prešov v odseku 91 uznesenia č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 priznal žalobcovi nárok na vrátenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.112 eura z dôvodu, že súdny poplatok za dovolanie bol súdom určený vo výške 16.182 eur podľa § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., pričom v rozhodnom období však z § 6 ods. 3 citovaného zákona vyplýva, že ak sa úkony a konania vykonávajú na základe podania podaného elektronickými prostriedkami, sadzba poplatku je 50 % zo sadzby poplatku ustanovenej v ustanovení sadzobníku znížená najviac o 70 eur, vzhľadom na čo je správna výška súdneho poplatku za dovolanie v sume 16.112 eur.

5. Súd prvej inštancie ako prvú riešil otázku, či sa na predmetný spor vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka, inak povedané, či predmetný spor je obchodnoprávny alebo občianskoprávny. Vzhľadom k tomu, že sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., súd prvej inštancie dospel k stanovisku, že takýto nárok na náhradu škody nemožno považovať za obchodnoprávny spor v zmysle § 261 ods. 1 a § 373 Obchodného zákonníka, pretože ani jedna zo sporových strán nebola podnikateľom v priamej súvislosti s predmetom sporu, teda so zaplatením uvedených nedoplatkov. Súd prvej inštancie preto považoval predmetný spor za občianskoprávny a aplikoval naň ustanovenia Občianskeho zákonníka a ďalších osobitných zákonov, a to s poukazom na jednu zo základných zásad občianskeho práva, a to je systém subsidiarity, teda vzťah *lex generalis* ku *lex specialis*, teda že osobitný zákon má prednosť pred všeobecným zákonom a na otázky, ktoré nie sú riešené v osobitnom zákone, sa použijú ustanovenia všeobecného zákona (výslovne je to uvedené v § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danom prípade všeobecným právnym predpisom bol Občiansky zákonník a právnymi predpismi bol zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

6. Žalobca odôvodnil opodstatnenosť svojej žaloby tým, že bol nútený proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 podať dovolanie, za ktoré bol povinný na základe výzvy na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie zo dňa 4.9.2019 zaplatiť súdny poplatok vo výške 16.182 eur, čo urobil 23.9.2019, avšak dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co 21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 29/2020 zo dňa 30.11.2021 zrušený s tým, že z obsahu jeho odôvodnenia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyplývali v podstate žiadne dôvody vo vzťahu k napadnutému výroku, a preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa zákonné, ani formálne náležitosti riadneho odôvodnenia. Zjednodušene povedané, žalobca považoval dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/21/2018-1956 zo dňa 24.4.2019 za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., na základe ktorého bol nútený podať dovolanie proti nemu a zaplatiť súdny poplatok vo výške 16.182 eur, takže mal za to, že toto dovolanie podané proti nezákonnému rozhodnutiu (nakoľko ho za nezákonné podľa žalobcu označil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 8 Cdo 29/2020 z 30.11.2021) spĺňa všetky náležitosti na uplatnenie si nároku na náhradu škody podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. Okresný súd Prešov v odseku 91 uznesenia č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 priznal žalobcovi nárok na vrátenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.112 eur, na základe čoho v tejto časti vzal žalobu späť a trval na náhrade škody vo výške zostatku zaplateného súdneho poplatku za dovolanie v sume 70 eur.

7. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní o žalobcovom zostatku náhrady škody pozostávajúcej zo zaplateného súdneho poplatku za dovolanie v sume 70 eur mal za to, že základom samotnej žalobcovej žaloby bola náhrada škody vo výške trov konania (zaplateného súdneho poplatku za dovolanie). Náhrada trov konania v predmetnom súdnom konaní pôvodne predstavovala zaplatený súdny poplatok

za podanie dovolania vo výške 16.182 eur. Žalobca sa nedomáhal náhrady súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.182 eur, ale sa domáhal náhrady škody vo výške súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.182 eur. Súd prvej inštancie však poukázal na skutočnosť, že žalobcovi v konaní vedenom na Okresom súde Prešov pod sp. zn. 29C/316/2007 (t. j. v tom, v ktorom bol vydaný rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.4.2019, č. k. 18Co/21/2018-1956, ktorý žalobca napadol dovolaním) bol priznaný nárok na náhradu trov konania a samostatným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 bolo v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté o výške trov konania zohľadňujúcim (okrem iného) aj zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie tak, že v odseku 91 uvedeného uznesenia sa uvádzalo, že „súdny poplatok za dovolanie bol súdom určený vo výške 16.182 eur podľa § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb, pričom v rozhodnom období však z § 6 ods. 3 citovaného zákona vyplýva, že ak sa úkony a konania vykonávajú na základe podania podaného elektronickými prostriedkami, sadzba poplatku je 50 % zo sadzby poplatku ustanovenej v ustanovení sadzobníku znížená najviac o 70 eur, vzhľadom na čo je správna výška súdneho poplatku za dovolanie v sume 16 112 eur“.

8. Uvedeným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 bola dosiahnutá reparácia (reštitúcia) v sume 16.112 eur, ktorej sa žalobca domáhal odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.12.2009, sp. zn. 4 MCdo 23/2008. Takýmto vydaním predmetného uznesenia o priznaní výšky trov konania vrátane súdneho poplatku za dovolanie bola dosiahnutá reparácia žalobcovho nároku v sume 16.112 eur vylučujúca existenciu akéhokoľvek iného nároku žalobcu z dôvodu zaplatenia súdneho poplatku za dovolanie okrem sumy 70 eur bez ohľadu na to, či ju žalobca bude formulovať ako náhradu trov alebo náhradu škody. Vzhľadom na vydanie rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.6.2023, č. k. 18Co/5/2022-2463, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy je zrejmé, že medzi nárokom žalobcu a zrušeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.4.2019, č. k. 18Co/21/2018-1956 neexistuje príčinná súvislosť.

9. Škodou sa vo všeobecnosti v zmysle zásad občianskeho práva rozumie zníženie majetku poškodeného. Je pravdou, že žalobcovi sa zaplatením súdneho poplatku za dovolanie znížil majetok o sumu tohto súdneho poplatku za dovolanie, ale nešlo o trvalý stav, ale iba o prechodný stav vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie pred Okresným súdom Prešov, pričom vzhľadom na citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.6.2023, č. k. 18Co/5/2022-2463 a uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania vo výške 100 % a priznaná náhrada okrem iného zaplateného súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.112 eur, čo znamená že pod túto náhradu škody sa subsumuje aj súdny poplatok za dovolanie. Inak povedané, Okresný súd Prešov v predmetnom prebiehajúcom súdnom konaní žalobcovi priznal náhradu trov konania okrem iného aj za zaplatený súdny poplatok za dovolanie, i keď vo výške 16.112 eur. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobcovi sa suma súdneho poplatku za dovolanie vo výške 16.112 eur vrátila titulom úspechu pri náhrade trov konania, takže sa prechodný stav zníženia majetku žalobcu o zaplatený súdny poplatok za dovolanie vyrovná v uvedenej výške.

10. Čo sa týka nepriznaného zostatku zaplateného súdneho poplatku za dovolanie vo výške 70 eur, tak podľa uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024 táto zostávajúca suma predstavovala nesprávne vypočítaný súdny poplatok za dovolanie, ktorý musel žalobca na základe výzvy súdu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie č. k. 29C/316/2007-2073 zo dňa 4.9.2019 zaplatiť, takže na túto sumu 70 eur, predstavujúcu nesprávne stanovenú výšku súdneho poplatku za dovolanie sa vzťahujú ust. § 11 ods. 1 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, na základe čoho sa takto nesprávne určená výška súdneho poplatku žalobcovi musí vrátiť, pretože ju platil na základe nesprávneho rozhodnutia súdu (v tomto prípade výzvy súdu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie zo dňa 4.9.2019). Nejde preto pri posúdení tejto sumy o škodu, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.6.2023, č. k. 18Co/5/2022-2463 a jeho prípadnou nezákonnosťou ako rozhodnutia súdu, ale o nesprávne určenie výšky súdneho poplatku za dovolanie, pričom v časti takto nesprávne určenej výšky v sume 70 eura musí byť príslušným súdom rozhodnuté tak, že táto nesprávne určená výška súdneho poplatku za dovolanie v sume 70 eur sa musí žalobcovi vrátiť.

11. Ak by žalobcovi konajúci súd priznal náhradu škody spočívajúcu v zostatku zaplateného súdneho poplatku za dovolanie, zo strany žalobcu by prišlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451

Občianskeho zákonníka v tejto časti (70 eur), nakoľko by sumu zostatku zaplateného súdneho poplatku za dovolanie vo výške 70 eur mal žalobca vrátenú nielen rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale aj samostatným rozhodnutím, vydaným tunajším súdom o zostatku žaloby o náhradu škody, spočívajúcej v náhrade zostatku sumy za zaplatený súdny poplatok za dovolanie vo výške 70 eur. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že žalobcov nárok je v zostávajúcej časti 70 eur nedôvodný, a preto žalobu v tejto zostávajúcej časti v zmysle čl. 46 ods. 3, ods. 4 Ústavy SR, § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 18 ods. 1, § 19 os. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., § 11 ods. 1 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb., § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 149, § 151 ods. 1, ods. 2 C. s. p. zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že síce žalovaná mala plný úspech vo veci samej, ale súd jej nepriznal podľa § 262 ods. 1 C. s. p. nárok na náhradu trov konania, nakoľko si žalovaná nežiadala náhradu trov konania priznať.

13. Proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a súvisiacemu výroku o trovách konania podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f), písm. h) C. s. p. a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dospel k nesprávnemu záveru, že žalobe žalobcu v zostávajúcej časti zostatku poplatku nemôže vyhovieť, nakoľko pokiaľ by MS BA III priznal náhradu škody spočívajúcu v zostatku poplatku za dovolanie, zo strany žalobcu by došlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože zostatok poplatku by mal žalobca vrátený nielen zo strany MS BA III, ale aj zo strany OS PO, ktorý o zostatku poplatku musí rozhodnúť tak, že ho žalobcovi vráti. S týmto právnym posúdením súdu prvej inštancie nesúhlasil, nakoľko je založené na hypotetických domnienkach o tom, ako by mal postupovať odlišný súd (OS PO) bez toho, aby tieto domnienky boli podporené akýmkoľvek dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise; práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zostatok poplatku nebol zo strany OS PO žalobcovi doposiaľ vrátený, v dôsledku čoho je potrebné dopracovať sa k záveru, že súd prvej inštancie mohol a mal žalobe v zostávajúcej časti vyhovieť, nakoľko v konaní a) nebolo preukázané, že zostatok poplatku bol žalobcovi vrátený zo strany OS PO (právoplatné a vykonateľné uznesenie OS PO sp. zn. 29C/316/2007 zo dňa 12.1.2024 sa o takomto vrátení nezmieňuje, a teda zostatok poplatku ani nevracia), keď práve naopak, b) bolo preukázané, že v rozhodnutí súdu o výške náhrady trov konania sa OS PO vrátením zostatku poplatku nezaoberal (a to napriek návrhu žalobcu v bode 12. jeho vyjadrenia zo dňa 4.1.2024, ktorým reagoval na sťažnosť žalovaného proti uzneseniu OS PO o trovách konania č. k. 29C/316/2007-2577 zo dňa 30.10.2023, ktoré vydal vyšší súdny úradník), a preto neexistuje žiaden predpoklad, že OS PO bude o vrátení zostatku poplatku ešte rozhodovať. V naznačených súvislostiach tak žalobca právne posúdenie MS BA III o tom, že OS PO musí vrátiť zostatok poplatku vo výške 70 eur považuje za nesprávne a ničím nepodložené, kedy si MS BA III zjavne nevšimol ustanovenie § 13 (3) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého platí, že: O vrátení poplatku podľa § 11 nemôže súd rozhodnúť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený; to neplatí, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania, dovolanie alebo kasačná sťažnosť vzala späť pred prvým pojednávaním. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca predmetný poplatok ako celok (v sume 16.182 eur) zaplatil na výzvu OS PO zo 4.9.2019. Platbu predmetného poplatku žalobca realizoval bankovým príkazom 23.9.2019. V kontexte vyššie uvedenej a v konaní nespornej skutočnosti je zrejmé, že na situáciu žalobcu dopadá § 13 (3) zákona č. 71/1992 Zb., a teda právny názor súdu prvej inštancie, z ktorého vyvodzoval zamietnutie žaloby, nemožno považovať za správny, pretože v zmysle zákonných ustanovení OS PO o vrátení zostatku poplatku už ani rozhodnúť nemôže s dôvodu uplynutia rozhodnej doby. V nadväznosti na vyššie uvedené neobstojí ani argumentácia súdu prvej inštancie o bezdôvodnom obohacovaní sa žalobcu. Je zrejmé, že žalobcovi zostatok poplatku vrátený zo strany OS PO nebude (nemôže byť pre rozpor s právnym predpisom), a preto je tento nárok nevyhnutné uplatňovať v predmetnej právnej veci.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý

rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.7.2025 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

15. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 30.6.2023 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovanej prednesených na jej obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku proti žalovanej, ktorého sa žalobca domáhal titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z..

17. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že podľa § 380 C. s. p. je viazaný dôvodmi odvolania nielen v zmysle ich paragrafového vymedzenia, ale aj konkrétneho skutkového vymedzenia, keď pri viazanosti dôvodmi odvolania neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo; z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie nachádzajúca podklad v zodpovednosti strany za to, že v konaní bude účinne uplatňovať svoje procesné práva a to aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí tiež požiadavka, aby strana sporu mala jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

18. Na margo námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že v prípade, ak by mu priznal náhradu škody spočívajúcu v zostatku poplatku za dovolanie v sume 70 eur, došlo by zo strany žalobcu k bezdôvodnému obohateniu, pretože Okresný súd Prešov musí o zostatku poplatku rozhodnúť tak, že ho žalobcovi vráti, pričom ale opomenul, že o vrátení súdneho poplatku Okresný súd Prešov s poukazom na § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch z dôvodu uplynutia lehoty rozhodnúť nemôže, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie síce svoje závery založil aj úvahe o bezdôvodnom obohatení, resp. vrátení zostatku nesprávne zaplateného súdneho poplatku, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku predovšetkým vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že podľa uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 29C/316/2007-2651 zo dňa 12.1.2024, suma 70 eur predstavuje nesprávne vyrubený súdny poplatok za dovolanie; v danom prípade preto nejde pri posúdení tejto sumy o škodu, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s napadnutým rozsudkom (rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.4.2019, č. k. 18Co/21/2018-1956) a jeho prípadnou nezákonnosťou ako rozhodnutia súdu, ale o nesprávne určenie výšky súdneho poplatku za dovolanie (odsek 41 napadnutého uznesenia), ktoré sa spravuje režimom zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

19. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p.) tiež vyplýva jednotná a dlhodobá interpretácia príčinnej súvislosti, ktorá sa zhodne ustálila, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná

(sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho.

20. Žalobca v podanom odvolaní ničím nespochybnil záver súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade nejde o škodu, ktorá vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ale o nesprávne vyrubení súdny poplatok. Je preto nutné konštatovať, že odvolacia argumentácia žalobcu nebola sama-osebe spôsobilá ovplyvniť výrokovú správnosť napadnutého rozhodnutia. Je tiež zrejmé, že v prípade, ak neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, teda suma 70 eur predstavuje takú časť súdneho poplatku, ktorú žalobca nebol povinný v nadväznosti na podané dovolanie vôbec zaplatiť, pretože v tomto rozsahu mu poplatková povinnosť vo vzťahu k podanému dovolaniu nevznikla, je nadbytočná aj úvaha súdu prvej inštancie, či by vyhovením žalobe v tejto časti došlo/nedošlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia, resp. či v konaní na Okresnom súde Prešov vedenom pod sp. zn. 29C/316/2007 žalobcovi bude/nebude suma 70 eur vrátená.

21. Nad rámec uvedeného, k posúdeniu povahy uplatneného nároku možno tiež dodať, že v danom prípade sa nejedná ani o nesprávne rozhodnutie súdu o poplatkovej povinnosti, nakoľko poplatková povinnosť v prípade podania dovolania vznikla žalobcovi už okamihom podania dovolania [§ 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb.], pričom výzva na zaplatenie súdneho poplatku nie je rozhodnutím súdu o poplatkovej povinnosti. K povahe výzvy na zaplatenie súdneho poplatku sa opakovane vyjadril ústavný súd, ktorý vo svojich rozhodnutiach pripomína, že výzva je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch). Inštitút následnej výzvy teda umožňuje poplatníkovi zaplatiť súdny poplatok ešte v dodatočnej lehote, ktorú možno z jej povahy označiť za lehotu na nápravu. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku je teda do určitej miery privilégium, pričom jej účelom nie je uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie, keďže samotná poplatková povinnosť vyplýva priamo zo zákona o súdnych poplatkoch a je podmienkou na to, aby súd mohol pokračovať v konaní (I. ÚS 7/2024, I. ÚS 45/2023, I. ÚS 266/2022, I. ÚS 379/2022, IV. ÚS 186/2022, I. ÚS 152/2022, III. ÚS 196/2018). Ak teda žalobca zaplatil nesprávnu výšku súdneho poplatku, bolo na jeho aktívnom prístupe, aby pri doručení výzvy na zaplatenie súdneho poplatku upozornil súd na nesprávne určenú výšku súdneho poplatku, resp. zaplatil súdny poplatok v správnej výške; v takom prípade súd nemohol konanie zastaviť pre nezaplatenie poplatku [§ 10 ods. 2 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb.]. Napokon, ak zaplatil súdny poplatok v nesprávnej výške, sám mohol požiadať o vrátenie nedôvodne zaplatenej časti. Nič z toho však neurobil, a preto pokiaľ mu zaplatením súdneho poplatku nad rámec zákonnej povinnosti vznikla škoda, ide o škodu, ktorej vzniku mohol zabrániť, čo rovnako vylučuje zodpovednosť žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech a ktorej by inak patrila náhrada trov odvolacieho konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázané trovy odvolacieho konania nevznikli (pozri R 72/2018).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolenie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).